

EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 12.4.2013
COM(2013) 197 final

2013/0106 (COD)

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

**o določitvi pravil varovanja zunanjih meja na morju v okviru operativnega sodelovanja,
ki ga usklajuje Evropska agencija za upravljanje operativnega sodelovanja na zunanjih
mejah držav članic Evropske unije**

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

1.1. Postopek in sprejetje Sklepa Sveta 2010/252/EU¹

Oktober 2009 je Evropski svet pozval Komisijo, naj predstavi predloge za vzpostavitev „jasnih skupnih postopkov delovanja, ki vključujejo jasna pravila delovanja v skupnih operacijah na morju, pri čemer je treba ustrezno poskrbeti za zaščito ljudi v stiski, ki potujejo v t. i. mešanih tokovih, v skladu z mednarodnim pravom“². Navedeno je bilo ponovno potrjeno v Stockholmskem programu iz decembra 2009, ko je Evropski svet pozval Komisijo, naj najpozneje do leta 2010 predstavi predloge za pojasnitev in povečanje vloge Evropske agencije za upravljanje operativnega sodelovanja na zunanjih mejah držav članic Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: Agencija) in pripravi „jasna pravila delovanja v skupnih operacijah na morju, pri čemer je treba ustrezno poskrbeti za zaščito ljudi v stiski, ki potujejo v t. i. mešanih tokovih, v skladu z mednarodnim pravom“³.

Svet je leta 2010 sprejel Sklep 2010/252/EU (v nadaljnjem besedilu: Sklep) na podlagi zadevnih pozivov Evropskega sveta po okrepitvi operacij varovanja meja, ki jih usklajuje Agencija, ter določitvi jasnih pravil za delovanje skupnih patrolj in izkrcavanje zajetih ali rešenih oseb za zagotovitev varnosti tistih, ki iščejo mednarodno zaščito, in za preprečevanje izgub življenj na morju. Komisija se je odločila predlog predložiti po postopku komitologije na podlagi člena 12(5) Zakonika o schengenskih mejah⁴, saj je Sklep obravnavala kot dodatni ukrep na področju varovanja meja.

Štelo se je, da je Sklep potreben in ustrezen za izvajanje cilja varovanja meja, in sicer za preprečevanje nezakonitih prehodov meja. V tem smislu se je štelo, da varovanje ne obsega samo pojma odkrivanja, ampak se nanaša tudi na ukrepe, kot je prestrezanje plovil, ki poskušajo nezakonito vstopiti v Unijo. Povezava iskanja in reševanja z varovanjem meja je temeljila na dejanski praksi – migranti, ki potujejo s plovili, nesposobnimi za plovbo, so včasih ob odkritju v nevarnem položaju.

Sklep je v enem samem pravnem aktu združil veljavne določbe prava EU in mednarodnega prava. Cilj je bil odpraviti različne razlage pomorskega mednarodnega prava, ki jih sprejmejo države članice, in njihove različne prakse za zagotovitev učinkovitosti operacij na morju, ki jih usklajuje Agencija. Obstajalo je tveganje, da bi se v operaciji na morju v enakem položaju uporabljala različna, včasih celo nasprotujoča si, pravila. Zaradi te pravne negotovosti je bila udeležba držav članic v operacijah na morju, ki jih usklajuje Agencija, nizka v smislu prispevanja plovil, ladij in človeških virov. To je posledično oviralo učinkovitost operacij in slabilo prizadevanja za solidarnost EU.

Namen Sklepa je bil okrepiti zaščito temeljnih pravic in zagotoviti spoštovanje načela *nevračanja* v operacijah na morju. Nekatere države članice, poslanci Evropskega parlamenta, organizacije za človekove pravice in akademiki so izrazili dvome glede spoštovanja temeljnih

---

¹ Sklep Sveta z dne 26. aprila 2010 o dopolnitvi Zakonika o schengenskih mejah glede varovanja zunanjih meja na morju v okviru operativnega sodelovanja, ki ga usklajuje Evropska agencija za upravljanje in operativno sodelovanje na zunanjih mejah držav članic Evropske unije, UL L 111, 4.5.2010, str. 20.

² Evropski svet, sklepi predsedstva, 29.–30. oktober 2009.

³ Glej točko 5.1 Stockholmskega programa, „Celostno upravljanje zunanjih meja“, UL C 115, 4.5.2010, str. 1).

⁴ Uredba (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o Zakoniku Skupnosti o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah), UL L 105, 13.4.2006, str. 1.

pravic in pravic beguncev v operacijah na morju, ki jih usklajuje Agencija, zlasti na odprtem morju. Cilj Sklepa je bil odpraviti te dvome z vzpostavitvijo več jamstev za zagotovitev spoštovanja teh pravic, na primer zahteve, da se zajete ali rešene osebe obvestijo o kraju izkrcanja, namenitve posebne pozornosti potrebam ranljivih oseb in zahteve, da so mejni policisti usposobljeni v zvezi z zadevnimi določbami na področju temeljnih pravic in begunskega prava.

Sklep je bil sprejet 26. aprila 2010 v obliki sklepa Sveta v skladu z regulativnim postopkom s pregledom. Evropski parlament je menil, da bi moral biti Sklep sprejet po rednem zakonodajnem postopku in ne po postopku komitologije. Zato je pri Sodišču Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: Sodišče) zoper Svet vložil tožbo s predlogom za razglasitev ničnosti Sklepa.

1.2. C-355/10: Evropski parlament proti Svetu⁵

Evropski parlament je menil, da je Sklep presegel izvedbena pooblastila, podeljena v skladu s členom 12(5) Zakonika o schengenskih mejah, ker je: (i) v Zakonik o schengenskih mejah vnesel nove bistvene določbe; (ii) spremenil bistvene določbe Zakonika o schengenskih mejah; in (iii) spremenil vsebino Uredbe (ES) št. 2007/2004⁶. Svet je predlagal, da se tožba zavrne kot nedopustna, v nasprotnem pa menil, da je tožba neutemeljena. Komisija je kot edina intervenientka podprla Svet.

Sodišče je sodbo izreklo 5. septembra 2012. Sklep je razglasilo za ničen na podlagi prvega razloga, saj je štelo, da so določbe o ukrepih prestrezanja, reševanja in izkrcanja bistvene določbe temeljnega akta, tj. Zakonika o schengenskih mejah. Sodišče ni preučilo, ali Sklep spreminja bistvene določbe Zakonika o schengenskih mejah in ali spreminja vsebino Uredbe (ES) št. 2007/2004.

Sodišče je odločilo, da se učinki Sklepa ohranijo v veljavi, dokler ne začne v razumnem roku veljati nova ureditev.

2. REZULTATI POSVETOVANJ Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI IN OCENE UČINKA

Pri ocenjevanju potrebe, da se izvede oceno učinka, so se upoštevale naslednje ugotovitve.

Prvič, pred sprejetjem Sklepa Sveta 2010/252/EU je bilo opravljeno pomembno pripravljalno delo. Leta 2005 je Svet pozval Komisijo, naj pregleda pravni okvir, ki se uporablja za operacije varovanja meja na morju in nato pripravi pravila na ravni Unije. Komisija je leta 2007 predložila študijo, v kateri je analizirala mednarodni pravni okvir za varovanje zunanjih meja na morju in ovire za njegovo učinkovito izvajanje⁷. Istega leta je Komisija vzpostavila neformalno skupino strokovnjakov iz držav članic in Agencije, Urada visokega komisarja ZN za begunce ter Mednarodne organizacije za migracije, da bi pripravila smernice za operacije na morju, ki jih usklajuje Agencija. Rezultate te neformalne skupine je Komisija uporabila kot podlago za svoj osnutek predloga, predložen v skladu s postopkom komitologije.

⁵ C-355/10: Evropski parlament proti Svetu Evropske unije, <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=en&jur=C,T,F&num=C-355/10&td=ALL#> (še ni objavljeno v Zbirki odločb sodne prakse).

⁶ Uredba Sveta (ES) št. 2007/2004 z dne 26. oktobra 2004 o ustanovitvi Evropske agencije za upravljanje operativnega sodelovanja na zunanjih mejah držav članic Evropske unije (UL L 349, 25.11.2004, str. 1)

⁷ Delovni dokument služb Komisije: Študija o mednarodnih pravnih aktih na področju nezakonitega priseljevanja po morju, SEC(2007) 691.

Drugič, pri pripravi tega predloga se je Komisija posvetovala z državami članicami in Agencijo prek strokovne skupine za zunanje meje, da bi določila, v kolikšni meri bi moral ta predlog odražati vsebino Sklepa. Na splošno so države članice menile, da bi moral ta predlog temeljiti na Sklepu ter ohraniti omejitve področja uporabe na operacije na morju, ki jih usklajuje Agencija, okrepiti določbe o varstvu temeljnih pravic, pojasniti razliko med ukrepi prestrežanja in reševanja, obravnavati vprašanje izkrcaja in zagotoviti skladnost z mednarodnimi obveznostmi, in sicer ob upoštevanju pravnega in pravosodnega razvoja na ravni EU in mednarodni ravni.

Tretjič, ob razglasitvi ničnosti Sklepa Sveta 2010/252/EU je Sodišče zahtevalo, da se Sklep nadomesti v razumnem času. Čeprav pojem „v razumnem času“ v sodbi ni opredeljen, se razume, da bi morala zaradi morebitnih težavnih in dolgotrajnih razprav med obema zakonodajalcema EU Komisija ukrepati hitro.

Zaradi navedenega se je štelo, da temu predlogu ni potrebno priložiti ocene učinka.

3. PRAVNI ELEMENTI PREDLOGA

Ta predlog temelji na členu 77(2)(d) Pogodbe o delovanju Evropske unije. Z namenom, da se oblikuje politika glede zunanjih meja, vključno z zagotavljanjem učinkovitega varovanja zunanjih meja, kot je določeno v členu 77(1), člen 77(2)(d) določa, da Evropski parlament in Svet po rednem zakonodajnem postopku sprejmeta vse ukrepe, potrebne „za postopno uvedbo integriranega sistema upravljanja zunanjih meja“.

Cilj politike Unije na področju zunanjih mejah EU je zagotoviti učinkovito spremljanje prehajanja zunanjih meja, vključno z varovanjem meja. Namen varovanja meja je preprečevanje nezakonitih prehodov meja, odvracanje čezmejne kriminalitete in prijetje oseb, ki so nezakonito prestopile mejo, oziroma izvedba drugih ukrepov proti njim. Varovanje meja bi moralo učinkovito preprečevati in odvracati osebe od tega, da bi se skušale izogniti kontroli na mejnih prehodih. Zato varovanje meja ni omejeno na odkrivanje poskusov nezakonitega prehoda meja, ampak vključuje tudi ukrepe, kot je prestrežanje ladij, za katere se sumi, da poskušajo vstopiti v Unijo brez opravljene mejne kontrole, ter pravila o ravnanju v razmerah, kot sta na primer iskanje in reševanje, ki se lahko pojavijo med operacijo na morju, in pravila za uspešen zaključek takšne operacije.

Ker ciljev tega sklepa, to je sprejetja posebnih pravil za varovanje meja na morju, ki ga opravljajo mejni policisti, katerih delo usklajuje Agencija, države članice ne morejo zadovoljivo doseči zaradi različne zakonodaje in prakse in ker te cilje zaradi večnacionalne narave operacij lažje doseže Unija, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji.

V skladu z načelom sorazmernosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje zadevnih ciljev.

Na podlagi zadevnih načel se ta predlog, kot je veljalo tudi za Sklep, uporablja samo v okviru operativnega sodelovanja, ki ga usklajuje Agencija, in ne zadeva dejavnosti varovanja, ki jih izvajajo države članice same ali v medsebojnem sodelovanju zunaj navedenega okvira.

4. PRORAČUNSKÉ POSLEDICE

Ta predlog ne pomeni finančne ali upravne obremenitve Unije. Zato ne vpliva na proračun Unije.

5. NEOBVEZNI ELEMENTI

5.1. Primerjava med tem predlogom in Sklepom Sveta 2010/252/EU

Področje uporabe in vsebina tega predloga sta podobna področju uporabe in vsebini Sklepa. Spremembe v predlogu glede na Sklep temeljijo na pravnem in pravosodnem razvoju, na primer spremembah Uredbe (ES) št. 2007/2004⁸ in sodbi Evropskega sodišča za človekove pravice v zadevi *Hirsi Jamaa in drugi proti Italiji*⁹, na potrebi, da se zagotovi jasnost glede pojmov prestrezanja in reševanja, ter na praktičnih izkušnjah držav članic in Agencije pri izvajanju Sklepa.

5.1.1. Oblika

Izbira pravnega akta in postopki odločanja so različni. To je predlog uredbe, ki je naslovljena na vse države članice v skladu s Pogodbama in jo je treba sprejeti po rednem zakonodajnem postopku. Njegova oblika odraža izbiro pravnega akta, ki ga sestavlja preambula (sklici in osemnajst uvodnih izjav) in enajst členov, razdeljenih v štiri poglavja. Zavezujoč je v celoti in se neposredno uporablja v državah članicah. Po drugi strani je bil Sklep sprejet kot izvedbeni ukrep v skladu z regulativnim postopkom s pregledom. Sestavljajo ga preambula (sklici in osemnajst uvodnih izjav), dva člena in Priloga, razdeljena v dva dela. Del I Priloge določa pravila za operacije na mejah na morju, ki jih usklajuje Agencija, del II Priloge pa vsebuje nezavezujoče smernice za iskanje in reševanje ter izkrcaje v okviru operacij na morju, ki jih usklajuje Agencija.

5.1.2. Vsebina

Področje uporabe tega predloga je enako kot pri Sklepu, tj. operacije varovanja meja na morju, ki jih države članice izvajajo v okviru usklajevanja, ki ga vodi Agencija (člen 1). Čeprav je v Sklepu pojem „varovanje meja“ vključeval ukrepe prestrezanja in pravila za reševanje med operacijami varovanja meja, je še vedno obstajal dvom, ali ti ukrepi dejansko spadajo pod pojem varovanja meje, kakor je opredeljen v Zakoniku o schengenskih mejah. Ta predlog izrecno zajema ta širši koncept varovanja meja z navedbo, da varovanje meja ni omejeno na odkrivanje poskusov nezakonitega prehoda meje, ampak vključuje tudi ukrepe, kot je prestrezanje, ter pravila o ravnanju v razmerah, kot sta na primer iskanje in reševanje, ki se lahko pojavijo med operacijo na morju, in pravila za uspešen zaključek takšne operacije (uvodna izjava 1 in poglavje III).

Pri ponovni preučitvi Sklepa je bilo treba upoštevati spremembe Uredbe (ES) št. 2007/2004. Agencija je zdaj pristojna tudi za pomoč državam članicam v okoliščinah, ki zahtevajo okrepljeno tehnično pomoč na zunanjih mejah, ob upoštevanju, da lahko v nekaterih primerih to vključuje humanitarne krize in reševanje na morju. To pomeni, da Agencija, čeprav ni postala organ za iskanje in reševanje niti ni prevzela nalog centra za usklajevanje reševanja, med operacijo na morju pomaga državam članicam pri izpolnjevanju njihove obveznosti v skladu s pomorskim mednarodnim pravom, da nudijo pomoč osebam v nevarnosti, in ta predlog določa pravila o tem, kako ravnati v takih primerih med operacijo na morju, ki jo usklajuje agencija (uvodna izjava 2 in člen 9).

S spremembami Uredbe (ES) št. 2007/2004 je postal operativni načrt pravno zavezujoč akt za vse operacije, ki jih usklajuje Agencija, in ne le za hitra posredovanja. Vsebina operativnega

⁸ Uredba (EU) št. 1168/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o spremembah Uredbe Sveta (ES) št. 2007/2004 o ustanovitvi Evropske agencije za upravljanje operativnega sodelovanja na zunanjih mejah držav članic Evropske unije, UL L 304, 22.11.2011, str. 1.

⁹ Sodba Evropskega sodišča za človekove pravice (veliki senat) z dne 23. februarja 2012 (vloga št. 27765/09); [http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-109231#{"itemid":\["001-109231"\]}](http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-109231#{).

načrta je navedena v členih 3a in 8e Uredbe (ES) št. 2007/2004, ki se tudi izrecno sklicujeta na operacije na morju. Namen pravil v tem predlogu je, da postanejo sestavni del operativnega načrta, pripravljenega v skladu z Uredbo (ES) št. 2007/2004, ob upoštevanju zahtev za operacije na morju.

Pravni in pravosodni razvoj v zvezi z varstvom temeljnih pravic sta prav tako upoštevana v tem predlogu. Člen 4, ki ureja varstvo temeljnih pravic in načelo *nevračanja* v operacijah na morju, obravnava pomisleke Evropskega sodišča za človekove pravice iz njegove sodbe v zadevi *Hirsi Jamaa in drugi proti Italiji* glede izkrcanja zajetih ali rešenih oseb v tretjih državah v zvezi z odnosi med državami članicami in tretjimi državami ter obveznostmi držav članic do posameznika. Navedeni člen se nanaša na praktično izvajanje načela *nevračanja*, kakor je določeno v členu 19(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. V primeru izkrcanja v tretji državi je treba zajete ali rešene osebe pred izkrcanjem, kolikor je to mogoče, identificirati in oceniti njihove osebne okoliščine. Zajete ali rešene osebe je treba na ustrezen način obvestiti tudi o kraju izkrcanja in jim ponuditi možnost, da navedejo razloge za domnevo, da bi bilo izkrcanje na načrtovanem kraju v nasprotju z načelom *nevračanja*. To zagotavlja, da so migranti obveščeni o svojem položaju in načrtovanem mestu izkrcanja, s čimer se jim omogoči, da izrazijo morebitno nasprotovanje.

V okviru poglavja III ta predlog jasno razlikuje med odkrivanjem, prestrežanjem in reševanjem. V zvezi z zajetjem ta predlog, medtem ko ohranja isti niz ukrepov kot Sklep, razlikuje med ukrepi, ki se lahko sprejmejo v teritorialnem morju (člen 6), na odprtem morju (člen 7) in v zunanjem pasu¹⁰ (člen 8), ter tako pojasnjuje pogoje, pod katerimi se lahko zadevni ukrepi sprejmejo, in pravila o pristojnosti, v skladu s katerimi se lahko ukrepi sprejmejo, zlasti kar zadeva ladje brez državne pripadnosti. Na podlagi Protokola proti tihotapljenju migrantov po kopnem, morju in zraku, je prestrežanje ladij na odprtem morju zdaj jasno povezano z obveznostjo obstoja utemeljenega suma, da se ladja ukvarja s tihotapljenjem migrantov. Tako kot v Sklepu mora izvajanje pristojnosti na odprtem morju vedno temeljiti na dovoljenju države zastave.

Kar zadeva iskanje in reševanje, ostaja besedilo v tem predlogu podobno tistemu iz Sklepa (člen 9). Besedilo je usklajeno z besedilom Mednarodne konvencije o iskanju in reševanju na morju iz leta 1979 ter mednarodnega priročnika za iskanje in reševanje v mednarodnem letalskem in pomorskem prometu IAMSAR (*International Aeronautical and Maritime Search and Rescue Manual*). Poleg tega na podlagi zadevnih mednarodnih aktov predlog vključuje merila glede tega, kdaj se šteje, da je ladja v negotovem (člen 9(3)), težavnem (člen 9(4)) in nevarnem položaju (člen 9(5)), ter opredelitev centra za usklajevanje reševanja (člen 2(12)).

Ta predlog za razliko od Sklepa obravnava vprašanje izkrcanja v smislu prestrežanja in reševanja (člen 10). V primeru zajetja v teritorialnem morju ali zunanjem pasu se izkrcanje izvede v obalni državi članici. V primeru zajetja na odprtem morju se lahko izkrcanje, ob zagotovitvi varstva temeljnih pravic in načela *nevračanja*, izvede v tretji državi, iz katere je ladja izplula. Če to ni mogoče, se izkrcanje izvede v državi članici gostiteljici.

V zvezi z izkrcanjem po reševanju se ta predlog sklicuje na pojem „varen kraj“, kot je opredeljen v smernicah za ravnanje z osebami, rešenimi na morju, ki jih je izdala Mednarodna

¹⁰ Zunanji pas ureja člen 33 Konvencije Združenih narodov o pomorskem mednarodnem pravu. Gre za območje, ki meji na teritorialno morje in se ne sme raztezati dlje kot 24 morskih milj od temeljnih črt, od katerih se meri širina teritorialnega morja. Predstavlja del izključne ekonomske cone ali odprtega morja, odvisno od tega, ali so obalne države razglasile izključno ekonomsko cono, in je območje, v katerem velja pravica do svobodne plovbe. Čeprav zunanji pas ni del teritorialnega morja, lahko obalna država v njem izvaja potreben nadzor, da prepreči in kaznuje kršitve svojih carinskih, fiskalnih, imigracijskih ali sanitarnih zakonov in drugih predpisov na svojem ozemlju ali v svojem teritorialnem morju.

pomorska organizacija¹¹, ob upoštevanju vidikov temeljnih pravic¹² (člena 2(11) in 10(4)), in od držav članic zahteva sodelovanje s pristojnim centrom za usklajevanje reševanja za določitev primerne pristanišča ali varnega kraja ter hitrega in učinkovitega izkrcaja. Ta predlog upošteva dejstvo, da bi na tej stopnji pomorske in zračne enote delovale v skladu z usklajevanjem s strani centra za usklajevanje reševanja, ki določi primerno pristanišče ali kraj izkrcaja. Vendar prav tako določa možnost, da pomorske enote izkrcaje izvedejo v državi članici gostiteljici, če niso oproščene obveznosti nudenja pomoči osebam v nevarnosti takoj, ko je to razumno izvedljivo, ob upoštevanju varnosti rešenih oseb in same pomorske enote.

---

¹¹ Resolucija MSC.167(78), sprejeta 20. maja 2004.

¹² Resolucija 1821(2011) parlamentarne skupščine Sveta Evrope.

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**o določitvi pravil varovanja zunanjih meja na morju v okviru operativnega sodelovanja, ki ga usklajuje Evropska agencija za upravljanje operativnega sodelovanja na zunanjih mejah držav članic Evropske unije**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije, zlasti člena 77(2)(d) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po predložitvi osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Cilj politike Unije na področju zunanjih meja Unije je zagotoviti učinkovito spremljanje prehajanja zunanjih meja, vključno z varovanjem meja. Namen varovanja meja je preprečevanje nezakonitih prehodov meja, odvracanje čezmejne kriminalitete in prijetje tistih oseb, ki so mejo prestopile nezakonito, oziroma izvedba drugih ukrepov proti njim. Varovanje meja bi moralo učinkovito preprečevati in odvracati osebe od tega, da bi se skušale izogniti kontroli na mejnih prehodih. Zato varovanje meja ni omejeno na odkrivanje poskusov nezakonitega prehoda meje, ampak vključuje tudi ukrepe, kot je prestrežanje ladij, za katere se sumi, da poskušajo vstopiti v Unijo brez opravljene mejne kontrole, in pravila ravnanja v razmerah, kot sta na primer iskanje in reševanje, ki se lahko pojavijo med operacijo varovanja meja na morju, ter pravila za uspešen zaključek takšne operacije.
- (2) Evropska agencija za upravljanje operativnega sodelovanja na zunanjih mejah držav članic Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: Agencija), ki je bila ustanovljena z Uredbo Sveta (ES) št. 2007/2004 z dne 26. oktobra 2004¹³, je pristojna za usklajevanje operativnega sodelovanja med državami članicami na področju upravljanja zunanjih meja, tudi kar zadeva varovanje meja. Agencija je pristojna tudi za pomoč državam članicam v razmerah, ki zahtevajo okrepljeno tehnično pomoč na zunanjih mejah, ob upoštevanju, da lahko v nekaterih primerih to vključuje humanitarne krize in reševanje na morju. Da bi se takšno sodelovanje še poglobilo, so potrebna posebna pravila v zvezi z dejavnostmi varovanja meja, ki jih v okviru operativnega sodelovanja, ki ga usklajuje Agencija, izvajajo pomorske in zračne enote ene države članice na mejah na morju drugih držav članic ali na odprtem morju
- (3) Vzpostavitev evropskega sistema nadzora meja (EUROSUR), vzpostavljenega z Uredbo (EU) št. [.../...] Evropskega parlamenta in Sveta z dne [...], bi morala okrepiti izmenjavo informacij ter operativno sodelovanje med državami članicami ter z Agencijo. To bo zagotovilo znatno izboljšanje poznavanja razmer in zmožnosti odzivanja držav članic, tudi s podporo Agencije, za namene odkrivanja in

¹³ UL L 349, 25.11.2004, str. 1.

preprečevanja nezakonitih migracij, za boj proti čezmejnemu kriminalu ter za prispevanje k zaščiti in reševanju življenj migrantov na njihovih zunanjih mejah. Kadar Agencija usklajuje operacije varovanja meja, bi morala državam članicam zagotoviti informacije in analize v zvezi s temi operacijami.

- (4) V času operacij varovanja meja bi morale države članice in Agencija spoštovati svoje obveznosti na podlagi Konvencije Združenih narodov o pomorskem mednarodnem pravu, Mednarodne konvencije o varstvu človeškega življenja na morju, Mednarodne konvencije o iskanju in reševanju na morju, Konvencije Združenih narodov proti mednarodnemu organiziranemu kriminalu in njenega Protokola proti tihotapljenju migrantov po kopnem, morju in zraku, Konvencije o statusu beguncev, Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, Mednarodnega pakta o državljskih in političnih pravicah, Konvencije Združenih narodov proti mučenju in drugemu okrutnemu, nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju ali kaznovanju ter drugih ustreznih mednarodnih aktov.
- (5) V skladu z Uredbo (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o Zakoniku Skupnosti o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah)¹⁴, in splošnimi načeli prava Unije, bi moral biti vsak ukrep, sprejet v okviru operacije varovanja, sorazmeren z zastavljenimi cilji in nediskriminatoren ter bi moral v celoti spoštovati človekovo dostojanstvo in temeljne pravice ter pravice beguncev in prosilcev za azil, vključno z načelom *nevračanja*. Države članice in Agencijo zavezujejo določbe pravnega reda EU s področja azila, zlasti Direktiva Sveta 2005/85/ES z dne 1. decembra 2005 o minimalnih standardih glede postopkov za priznanje ali odvzem statusa begunca v državah članicah¹⁵, v zvezi s prošnjami za azil, vloženimi na ozemlju posamezne države članice, tudi na meji ali tranzitnih območjih države članice.
- (6) Morebitni dogovor med državo članico in tretjo državo držav članic ne more oprostiti teh obveznosti, če so seznanjene ali bi morale biti seznanjene, da so sistematične pomanjkljivosti azilnega postopka in pogojev za sprejem prosilcev za azil v tej tretji državi tolikšne, da predstavljajo utemeljen razlog za domnevo o dejanski izpostavljenosti prosilca za azil tveganju, da se bo z njim nečloveško ali ponižujoče ravnalo, ali če so države članice seznanjene ali bi morale biti seznanjene, da ta tretja država izvaja prakse v nasprotju z načelom *nevračanja*.
- (7) Med operacijo varovanja meja na morju lahko pride do primerov, ko bo potrebno pomagati osebam v nevarnosti. V skladu z mednarodnim pravom mora vsaka država poveljniku ladje, ki plove pod njeno zastavo, naložiti dolžnost, da v taki meri, kot je to mogoče brez resne nevarnosti za ladjo, posadko ali potnike, pomaga vsaki osebi, ki jo najde na morju in za katero obstaja tveganje, da se je izgubila, ter kakor hitro je mogoče pomaga osebam v nevarnosti. Takšno pomoč bi bilo treba nuditi ne glede na narodnost ali status oseb, ki potrebujejo pomoč, in ne glede na okoliščine, v katerih se nahajajo.
- (8) Zadevno obveznost bi morale države članice izvajati v skladu z veljavnimi določbami mednarodnih aktov, ki urejajo iskanje in reševanje, ter v skladu z zahtevami o varstvu temeljnih pravic. Ta uredba ne bi smela vplivati na pristojnosti organov za iskanje in reševanje, vključno z zagotavljanjem, da usklajevanje in sodelovanje poteka na način, da se lahko rešene osebe prepeljejo v pristanišče ali na varen kraj.

¹⁴ UL L 105, 13.4.2006, str. 1.

¹⁵ UL L 326, 13.12.2005, str. 13.

- (9) V skladu z Uredbo (ES) št. 2007/2004 se operacije varovanja meja, ki jih usklajuje Agencija, izvajajo v skladu z operativnim načrtom. Zato bi moral v zvezi z operacijami na morju operativni načrt vključevati natančne informacije o uporabi ustreznih pravil o pristojnosti in druge zakonodaje na geografskem območju, kjer poteka skupna operacija ali poskusni projekt, vključno s sklicevanjem na mednarodno pravo in pravo Unije glede prestrežanja, reševanja na morju in izkrcaja. Ta uredba pa ureja vprašanja prestrežanja, reševanja na morju in izkrcaja v okviru operacij varovanja meja na morju, ki jih usklajuje Agencija.
- (10) Praksa v skladu z Uredbo (ES) št. 2007/2004 je, da se za vsako operacijo na morju v državi članici gostiteljici vzpostavi struktura za usklajevanje, ki jo sestavljajo uradniki države gostiteljice, gostujoči uradniki ter predstavniki Agencije, vključno z uradnikom za usklajevanje iz Agencije. To strukturo za usklajevanje, ki se običajno imenuje mednarodni center za usklajevanje, bi bilo treba uporabiti kot kanal za komunikacijo med uradniki, ki sodelujejo v operaciji na morju, in zadevnimi organi.
- (11) Ta uredba spoštuje temeljne pravice ter upošteva načela, priznana z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah, in sicer pravico do življenja, človekovo dostojanstvo, prepoved mučenja in nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja, pravico do svobode in varnosti, *nevračanje*, prepoved diskriminacije, pravico do učinkovitega pravnega sredstva, pravico do azila in pravice otroka.
- (12) Ker ciljev ukrepa, ki bi ga bilo treba sprejeti, to je sprejetja posebnih pravil za varovanje meja na morju, ki ga opravljajo mejni policisti, katerih delo usklajuje Agencija, države članice ne morejo zadovoljivo doseči zaradi različne zakonodaje in prakse in ker te cilje zaradi večnacionalne narave operacij lažje doseže Unija, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe. V skladu z načelom sorazmernosti iz istega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje zadevnih ciljev.
- (13) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola št. 22 o stališču Danske, ki je priložen k Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o delovanju Evropske unije, Danska ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja. Ker ta uredba nadgrajuje schengenski pravni red na podlagi naslova V tretjega dela Pogodbe o delovanju Evropske unije, se Danska v skladu s členom 4 navedenega protokola v obdobju šestih mesecev po datumu sprejetja te uredbe odloči, ali jo bo prenesla v svoje nacionalno pravo.
- (14) Za Islandijo in Norveško pomeni ta uredba razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Sporazuma med Svetom Evropske unije in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško o pridružitvi obeh navedenih držav k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda¹⁶, ki spadajo na področje iz člena 1(A) Sklepa Sveta 1999/437/ES¹⁷ o nekaterih izvedbenih predpisih za uporabo tega sporazuma.
- (15) Za Švico pomeni ta uredba razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Sporazuma med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda¹⁸, ki spadajo na področje iz člena 1(A) Sklepa Sveta 1999/437/ES¹⁹ v povezavi s členom 3 Sklepa Sveta 2008/146/ES z dne 28. januarja 2008 o sklenitvi tega sporazuma v imenu Evropske skupnosti.

¹⁶ UL L 176, 10.7.1999, str. 36.

¹⁷ UL L 176, 10.7.1999, str. 31.

¹⁸ UL L 53, 27.2.2008, str. 52.

¹⁹ UL L 53, 27.2.2008, str. 1.

- (16) Za Lihtenštajn pomeni ta uredba razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Protokola, podpisanega med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo, Švicarsko konfederacijo in Kneževino Lihtenštajn, o pristopu Kneževine Lihtenštajn k Sporazumu med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda, ki spadajo na področje iz člena 1(A) Sklepa 1999/437/ES²⁰ v povezavi s členom 3 Sklepa Sveta 2011/350/ES z dne 7. marca 2011 o sklenitvi navedenega protokola v imenu Evropske Unije²¹.
- (17) Ta uredba pomeni razvoj določb schengenskega pravnega reda, pri katerem Združeno kraljestvo ne sodeluje v skladu s Sklepom Sveta 2000/365/ES z dne 29. maja 2000 o prošnji Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske za sodelovanje pri izvajanju nekaterih določb schengenskega pravnega reda²². Združeno kraljestvo torej ne sodeluje pri sprejetju tega akta, ki zato zanj ni zavezujoč in se v njem ne uporablja.
- (18) Ta uredba pomeni razvoj določb schengenskega pravnega reda, pri izvajanju katerega Irska ne sodeluje v skladu s Sklepom Sveta 2002/192/ES z dne 28. februarja 2002 o prošnji Irske, da sodeluje pri izvajanju nekaterih določb schengenskega pravnega reda²³. Irska torej ne sodeluje pri sprejetju tega akta, ki zato zanjo ni zavezujoč in se v njej ne uporablja –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

POGLAVJE I

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1

Področje uporabe

Ta uredba se uporablja za operacije varovanja meja, ki jih izvajajo države članice na svojih zunanjih mejah na morju v okviru operativnega sodelovanja, ki ga usklajuje Evropska agencija za upravljanje operativnega sodelovanja na zunanjih mejah držav članic Evropske unije.

Člen 2

Opredelitev pojmov

Za namene te uredbe se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

1. „Agencija“ pomeni Evropsko agencijo za upravljanje operativnega sodelovanja na zunanjih mejah držav članic Evropske unije, ki je bila ustanovljena z Uredbo (ES) št. 2007/2004;
2. „operacija na morju“ pomeni skupno operacijo, poskusni projekt ali hitro posredovanje, ki ga izvajajo države članice za varovanje svojih zunanjih meja na morju, usklajuje pa ga Agencija;
3. „država članica gostiteljica“ pomeni državo članico, v kateri operacija na morju poteka ali iz katere je bila sprožena;

²⁰ UL L 176, 10.7.1999, str. 31.

²¹ UL L 160, 18.6.2011, str. 19.

²² UL L 131, 1.6.2000, str. 43.

²³ UL L 64, 7.3.2002, str. 20.

4. „sodelujoča država članica“ pomeni državo članico, ki sodeluje v operaciji na morju z zagotavljanjem sredstev ali človeških virov, vendar ni država članica gostiteljica;
5. „sodelujoča enota“ pomeni pomorsko ali zračno enoto države članice gostiteljice ali sodelujoče države članice;
6. „mednarodni center za usklajevanje“ pomeni strukturo za usklajevanje, vzpostavljeno v državi članici gostiteljici za usklajevanje operacij na morju;
7. „nacionalni center za usklajevanje“ pomeni nacionalni center za usklajevanje, vzpostavljen za namene evropskega sistema nadziranja meja (EUROSUR) v skladu z Uredbo (EU) št. [.../...];
8. „ladja“ pomeni čoln, plovni objekt ali katero koli drugo plovilo, ki se uporablja na morju;
9. „ladja brez državne pripadnosti“ pomeni ladjo, ki ne pripada nobeni državi ali se lahko šteje za takšno ladjo, če ji nobena država ni podelila pravice, da plove pod njeno zastavo, ali če plove pod zastavami dveh ali več držav, ki jih uporablja po svoji izbiri;
10. „Protokol proti tihotapljenju migrantov“ pomeni Protokol proti tihotapljenju migrantov po kopnem, morju in zraku, ki dopolnjuje Konvencijo Združenih narodov proti mednarodnemu organiziranemu kriminalu, podpisano v Palermu v Italiji decembra 2000;
11. „varen kraj“ pomeni lokacijo, kjer se šteje, da so se operacije reševanja končale in kjer varnost življenja preživelih oseb, vključno v zvezi z zaščito njihovih temeljnih pravic, ni ogrožena, kjer je mogoče zadovoljiti njihove osnovne človeške potrebe in od koder se lahko zagotovi prevoz do naslednjega ali končnega namembnega kraja preživelih oseb;
12. „center za usklajevanje reševanja“ pomeni enoto, odgovorno za spodbujanje učinkovite organizacije služb za iskanje in reševanje ter za usklajevanje izvajanja operacij iskanja in reševanja na območju iskanja in reševanja, kot je opredeljeno v Mednarodni konvenciji o iskanju in reševanju na morju iz leta 1979.

POGLAVJE II

SPLOŠNA PRAVILA

Člen 3

Varnost na morju

Ukrepi, sprejeti za namene operacije na morju, se izvajajo na način, ki ne ogroža varnosti zajetih ali rešenih oseb in varnosti sodelujočih enot.

Člen 4

Varstvo temeljnih pravic in načelo *nevračanja*

1. Nihče se ne izkrca ali drugače izroči organom države, v kateri obstaja resno tveganje, da bi bil podvržen smrtni kazni, mučenju ali drugemu nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju ali kaznovanju, ali v kateri obstaja resno tveganje izгона, odstranitve ali izročitve drugi državi v nasprotju z načelom *nevračanja*.

2. Pred odločitvijo o izkrcanju v tretji državi sodelujoče enote upoštevajo splošne razmere v zadevni tretji državi in zajetih ali rešenih oseb ne izkrcajo v tej tretji državi, če država članica gostiteljica ali sodelujoče države članice vedo ali bi morale vedeti, da ta tretja država izvaja prakse, opisane v odstavku 1.
3. V primeru izkrcanja v tretji državi sodelujoče enote pred izkrcanjem, kolikor je to mogoče, identificirajo zajete ali rešene osebe in ocenijo njihove osebne okoliščine. Zajete ali rešene osebe obvestijo o kraju izkrcanja na ustrezen način in jim ponudijo možnost, da navedejo razloge za domnevo, da bi bilo izkrcanje na načrtovanem kraju v nasprotju z načelom *nevračanja*.
4. Med celotno operacijo na morju sodelujoče enote upoštevajo posebne potrebe otrok, žrtev trgovine z ljudmi, oseb, ki potrebujejo nujno zdravniško pomoč, oseb, ki potrebujejo mednarodno zaščito, in drugih oseb v izrazito ranljivem položaju.
5. Mejni policisti, ki sodelujejo v operaciji na morju, so usposobljeni v zvezi z zadevnimi določbami na področju temeljnih pravic, begunskega prava ter mednarodne pravne ureditve iskanja in reševanja.

POGLAVJE III

POSEBNA PRAVILA

Člen 5

Odkrivanje

1. Ob odkritju se sodelujoče enote približajo ladji, za katero obstaja sum, da je nezakonito prešla mejo ali da to namerava storiti, da ugotovijo njeno identiteto in državno pripadnost, ter jo pred sprejetjem nadaljnjih ukrepov opazujejo z varne razdalje. Sodelujoče enote informacije o ladji takoj sporočijo mednarodnemu centru za usklajevanje.
2. Če ladja namerava vstopiti ali je že vstopila v teritorialno morje ali zunanji pas države članice, ki ne sodeluje v operaciji na morju, sodelujoče enote informacije o ladji sporočijo mednarodnemu centru za usklajevanje, ki te informacije posreduje nacionalnemu centru za usklajevanje zadevne države članice.
3. Sodelujoče enote informacije o vseh ladjah, za katere sumijo, da se ukvarjajo z nezakonitimi dejavnostmi na morju, in niso zajete v obseg operacije na morju, sporočijo mednarodnemu centru za usklajevanje, ki te informacije posreduje nacionalnim centrom za usklajevanje zadevnih držav članic.

Člen 6

Prestrezanje v teritorialnem morju

1. V primeru utemeljenih razlogov za sum, da ladja prevaža osebe, ki se nameravajo izogniti kontroli na mejnih prehodih, ali da se ukvarja s tihotapljenjem migrantov po morju, sodelujoče enote v teritorialnem morju države članice gostiteljice ali sodelujoče države članice sprejmejo enega ali več naslednjih ukrepov:
  - (a) zahtevajo informacije in dokumentacijo o lastništvu, registraciji in podrobnostih o potovanju ter o identiteti, narodnosti in drugih pomembnih podatkih oseb na ladji;

- (b) zaustavijo ladjo, se vkrcajo na ladjo in preiščejo ladjo, njen tovor in osebe na ladji ter zaslišijo osebe na ladji;
  - (c) opozorijo osebe na ladji, da ne smejo prestopiti meje in da se lahko osebam, ki usmerjajo plovilo, naložijo kazni za omogočanje potovanja;
  - (d) zasežejo ladjo in odvzamejo prostost osebam na ladji;
  - (e) ladji izdajo navodilo, naj spremeni smer tako, da zapusti teritorialno morje ali zunanji pas oziroma se izogne vstopu vanj, vključno s spremljanjem ladje ali plovbo v njeni bližini, dokler ta ustrezno ne spremeni smeri;
  - (f) prepeljejo ladjo ali osebe na ladji v državo članico gostiteljico ali drugo državo članico, ki sodeluje v operaciji, ali obalno državo članico.
2. Država članica gostiteljica ali sodelujoča država članica, v katere teritorialnem morju prestrežanje poteka, dovoli ukrepe iz odstavka 1 in to sporoči sodelujoči enoti prek mednarodnega centra za usklajevanje. Sodelujoča enota državo članico gostiteljico prek mednarodnega centra za usklajevanje obvesti, če poveljnik ladje zahteva, da se uradno obvesti diplomatski ali konzularni predstavnik države zastave.
3. V primeru utemeljenih razlogov za sum, da ladja, ki je brez državne pripadnosti ali se lahko šteje za ladjo brez državne pripadnosti, prevažata osebe, ki se nameravajo izogniti kontroli na mejnih prehodih, ali se ukvarja s tihotapljenjem migrantov po morju, država članica gostiteljica ali sodelujoča država članica, v katere teritorialnem morju se ladja brez državne pripadnosti prestreže, sodelujoči enoti dovoli in naroči, da takšno ladjo ustavi in sprejme kateri koli ukrep iz odstavka 1.
4. Morebitne operativne dejavnosti v teritorialnem morju države članice, ki ne sodeluje v operaciji na morju, se opravijo v skladu z dovoljenjem zadevne države članice. Mednarodni center za usklajevanje se obvesti o vseh stikih z zadevno državo članico in nadaljnjem ukrepanju, ki ga je dovolila zadevna država članica.

Člen 7

Prestrežanje na odprtem morju

1. V primeru utemeljenih razlogov za sum, da se ladja ukvarja s tihotapljenjem migrantov po morju, sodelujoče enote na odprtem morju ob upoštevanju dovoljenja države zastave v skladu z določbami Protokola proti tihotapljenju migrantov sprejmejo enega ali več naslednjih ukrepov:
- (a) zahtevajo informacije in dokumentacijo o lastništvu, registraciji in podrobnostih o potovanju ter o identiteti, narodnosti in drugih pomembnih podatkih oseb na ladji;
  - (b) zaustavijo ladjo, se vkrcajo na ladjo in preiščejo ladjo, njen tovor in osebe na ladji ter zaslišijo osebe na ladji;
  - (c) opozorijo osebe na ladji, da ne smejo prestopiti meje in da se lahko osebam, ki usmerjajo plovilo, naložijo kazni za omogočanje potovanja;
  - (d) zasežejo ladjo in odvzamejo prostost osebam na ladji;
  - (e) ladji izdajo navodilo, naj spremeni smer tako, da zapusti teritorialno morje ali zunanji pas oziroma se izogne vstopu vanj, vključno s spremljanjem ladje ali plovbo v njeni bližini, dokler ta ustrezno ne spremeni smeri;

- (f) prepeljejo ladjo ali osebe na ladji v tretjo državo oziroma drugače izročijo ladjo ali osebe na ladji organom tretje države;
  - (g) prepeljejo ladjo ali osebe na ladji v državo članico gostiteljico ali drugo državo članico, ki sodeluje v operaciji.
2. Če ladja plove pod zastavo ali nosi znak registracije države članice gostiteljice ali sodelujoče države članice, ta država članica po potrditvi državne pripadnosti ladje dovoli ukrepe iz odstavka 1.
  3. Če ladja plove pod zastavo ali nosi znak registracije države članice, ki ne sodeluje v operaciji na morju, ali tretje države, država članica gostiteljica ali sodelujoča država članica, odvisno od tega, čigava sodelujoča enota je zadevno ladjo prestregla, obvesti državo zastave, jo zaprosi za potrditev registracije in jo, če ta pripadnost državi potrdi, zaprosi za dovoljenje, da sprejme kateri koli ukrep iz odstavka 1. Država članica gostiteljica ali sodelujoča država članica obvesti mednarodni center za usklajevanje o vseh stikih z državo zastave in ukrepih, ki jih dovoli država zastave.
  4. Če ladja plove pod tujo zastavo ali noče izobesiti svoje zastave, vendar obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da ladja dejansko pripada isti državi kot sodelujoča enota, zadevna sodelujoča enota preveri pravico ladje, da plove pod njeno zastavo. V ta namen se lahko približa sumljivi ladji. Če obstaja sum tudi potem, ko se preverijo listine, sodelujoča enota preide na nadaljnji pregled na ladji, ki ga mora opraviti z vso možno obzirnostjo. S sodelujočo državo članico, pod katere zastavo domnevno plove ladja, se po ustrezni poti vzpostavi stik.
  5. Če ladja plove pod tujo zastavo ali noče izobesiti svoje zastave, vendar obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da ladja dejansko pripada državi članici gostiteljici ali sodelujoči državi članici, sodelujoča enota na podlagi dovoljenja zadevne države članice preveri pravico ladje, da plove pod njeno zastavo.
  6. Če se v primerih iz odstavkov 4 in 5 izkaže, da je bil sum glede državne pripadnosti ladje utemeljen, država članica gostiteljica ali sodelujoča država članica dovoli ukrepe iz odstavka 1.
  7. Dokler država zastave ne izda dovoljenja, ali če ga ne izda, se ladja opazuje z varne razdalje. Nobeni drugi ukrepi se ne sprejmejo brez izrecnega dovoljenja države zastave, razen tistih, ki so potrebni za odpravo neposredne ogroženosti življenja oseb, ali tistih, ki izhajajo iz ustreznih dvostranskih ali večstranskih sporazumov.
  8. V primeru utemeljenih razlogov za sum, da se ladja, ki je brez državne pripadnosti ali se lahko šteje za ladjo brez državne pripadnosti, ukvarja s tihotapljenjem migrantov po morju, se lahko sodelujoča enota vkrci na ladjo in jo zaustavi z namenom preverjanja njene državne pripadnosti. Če se izkaže, da je bil sum utemeljen, se lahko sprejmejo nadaljnji ustrezni ukrepi iz odstavka 1 v skladu z nacionalno zakonodajo in mednarodnim pravom.
  9. Država članica, ki je sprejela kateri koli ukrep v skladu z odstavkom 1, nemudoma obvesti državo zastave o rezultatih zadevnega ukrepa.
  10. Nacionalni uradnik, ki zastopa državo članico gostiteljico ali sodelujočo državo članico v mednarodnem centru za usklajevanje, se v skladu z nacionalno zakonodajo imenuje za pooblaščenega uradno osebo za izdajo dovoljenja, da se preveri pravica ladje do plovbe pod zastavo zadevne države članice, ali da se sprejme kateri koli ukrep iz odstavka 1.

11. Če se razlogi za sum, da se ladja ukvarja s tihotapljenjem migrantov na odprtem morju, izkažejo za neutemeljene, ali če sodelujoča enota nima pristojnosti za ukrepanje, vendar vseeno obstaja upravičen sum, da ladja prevaža osebe, ki nameravajo prispeti na mejo države članice in se izogniti kontroli na mejnih prehodih, se zadevna ladja še naprej spremlja. Mednarodni center za usklajevanje sporoči informacije o ladji nacionalnemu centru za usklajevanje države članice, proti kateri je usmerjena.

Člen 8

Prestrežanje v zunanjem pasu

1. V zunanjem pasu, ki meji na teritorialno morje države članice, ki je država članica gostiteljica ali sodelujoča država članica, se sprejmejo ukrepi iz člena 6(1) v skladu s členom 6(2).
2. Ukrepi iz člena 6(1) se v zunanjem pasu države članice, ki ne sodeluje v operaciji na morju, ne sprejmejo brez njenega dovoljenja. Mednarodni center za usklajevanje se obvesti o vseh stikih z zadevno državo članico in nadaljnjem ukrepanju, ki ga je dovolila ta država članica.
3. Če je v tranzitu prek zunanjega pasu ladja brez državne pripadnosti, se uporabi člen 7(8).

Člen 9

Iskanje in reševanje

1. Med operacijo na morju sodelujoče enote nudijo pomoč vsaki ladji ali osebi, ki je na morju v nevarnosti. Takšna pomoč se zagotovi ne glede na narodnost ali status osebe in ne glede na okoliščine, v katerih se nahaja.
2. Če se med operacijo na morju ladja ali katera koli oseba na ladji sooči z negotovim, težavnim ali nevarnim položajem, sodelujoča enota čim prej posreduje vse razpoložljive informacije centru za usklajevanje reševanja, pristojnemu na območju iskanja in reševanja, kjer je ta položaj nastal.
3. Za ladjo ali osebe na ladji se šteje, da so v negotovem položaju zlasti, če:
  - (a) obstaja dvom o varnosti ladje ali oseb na ladji; ali
  - (b) ni zadostnih informacij o poteku poti ladje ali o tem, kje se nahaja.
4. Za ladjo ali osebe na ladji se šteje, da so v težavnem položaju zlasti, če:
  - (a) obstaja zaskrbljenost glede varnosti ladje ali oseb na ladji zaradi informacij, da so se pojavile resne težave, toda ne v taki meri, da bi lahko prišlo do nevarnega položaja; ali
  - (b) nikdar ni zadostnih informacij o poteku poti ladje ali o tem, kje se nahaja.
5. Za ladjo ali osebe na ladji se šteje, da so v nevarnem položaju zlasti, če:
  - (a) se prejmejo nedvoumne informacije, da je ladja ali oseba na njej v nevarnosti in potrebuje takojšnjo pomoč; ali
  - (b) poskusi vzpostavitve stikov z ladjo niso uspešni in neuspešna poizvedovanja kažejo na verjetnost, da je ladja v nevarnosti; ali

- (c) se prejmejo informacije, ki kažejo, da je bila učinkovitost delovanja ladje tako oslABLJENA, da lahko nastane nevaren položaj.
6. Pri ocenjevanju položaja za namene odstavkov od 3 do 5 sodelujoče enote upoštevajo vsa pomembna dejstva, vključno s:
- (a) poslano prošnjo za pomoč;
  - (b) sposobnostjo ladje za plovbo in verjetnostjo, da ladja ne bo dosegla svojega končnega namembnega kraja;
  - (c) številom potnikov glede na vrsto in stanje ladje;
  - (d) razpoložljivostjo potrebnih zalog, na primer goriva, vode in hrane, ki ladji omogočajo, da doseže obalo;
  - (e) navzočnostjo usposobljene posadke in poveljstva ladje;
  - (f) razpoložljivostjo in zmogljivostjo varnostne, navigacijske in komunikacijske opreme;
  - (g) navzočnostjo potnikov, ki nujno potrebujejo zdravniško pomoč;
  - (h) navzočnostjo pokojnih potnikov;
  - (i) navzočnostjo nosečnic ali otrok;
  - (j) vremenskimi in pomorskimi razmerami, vključno z vremenskimi in pomorskimi napovedmi.
7. Sodelujoče enote svojo oceno položaja takoj sporočijo pristojnemu centru za usklajevanje reševanja. Medtem ko sodelujoče enote čakajo na navodila centra za usklajevanje reševanja, sprejmejo vse ustrezne ukrepe za zagotovitev varnosti zadevnih oseb.
8. Dejstvo, da gre za nevaren položaj, ni odvisno izključno od dejanske prošnje za pomoč oziroma se ne določi izključno na njeni podlagi. Če osebe na ladji nočejo sprejeti pomoči, čeprav je videti, da je ladja v nevarnem položaju, sodelujoča enota obvesti center za usklajevanje reševanja in nadaljuje z izpolnjevanjem svoje dolžnosti tako, da ladjo opazuje z varne razdalje in z vsemi potrebnimi ukrepi poskrbi za varnost zadevnih oseb, pri čemer se izogiba sprejetju vseh ukrepov, ki bi lahko poslabšali položaj ali povečali možnost poškodb ali izgube življenja.
9. Če se center za usklajevanje reševanja tretje države, pristojen na območju iskanja in reševanja, ne odzove na obvestilo, ki ga posreduje sodelujoča enota, ta vzpostavi stik s centrom za usklajevanje reševanja države članice gostiteljice, razen če je drug center za usklajevanje reševanja primernejši za usklajevanje iskanja in reševanja.
10. Sodelujoče enote mednarodni center za usklajevanje takoj, ko je mogoče, obvestijo o vseh stikih s centrom za usklajevanje reševanja in o ukrepih, ki jih sprejemajo.
11. Če ni mogoče šteti ali ni več mogoče šteti, da je ladja v nevarnem položaju, ali če se je operacija iskanja in reševanja končala, sodelujoča enota po posvetovanju z mednarodnim centrom za usklajevanje nadaljuje z operacijo na morju.

Člen 10

Izkrcanje

1. Načini izkrcanja v operaciji na morju zajetih ali rešenih oseb se določijo v operativnem načrtu. Ti načini izkrcanja ne pomenijo obveznosti za države članice, ki ne sodelujejo v operaciji na morju, razen če te izrecno dovolijo sprejetje ukrepov v njihovem teritorialnem morju ali zunanjem pasu v skladu s členom 6(4) ali členom 8(2).
2. V primeru prestrežanja v teritorialnem morju ali zunanjem pasu iz člena 6(2) ali člena 8(1) poteka izkrcanje v državi članici gostiteljici ali v sodelujoči državi članici, v katere teritorialnem morju ali zunanjem pasu je bilo prestrežanje izvedeno.
V primeru prestrežanja v teritorialnem morju ali zunanjem pasu iz člena 6(4) ali člena 8(2) poteka izkrcanje v državi članici, v katere teritorialnem morju ali zunanjem pasu je bilo prestrežanje izvedeno.
3. Ob upoštevanju uporabe člena 4 se lahko v primeru prestrežanja na odprtem morju iz člena 7 izkrcanje izvede v tretji državi, iz katere je ladja izplula. Če to ni mogoče, se izkrcanje izvede v državi članici gostiteljici.
4. V primeru iskanja in reševanja iz člena 9 sodelujoče enote sodelujejo s pristojnim centrom za usklajevanje reševanja, da se določita primerno pristanišče ali varen kraj za rešene osebe ter njihovo hitro in učinkovito izkrcanje.
Brez poseganja v pristojnosti centra za usklajevanje reševanja država članica gostiteljica in sodelujoče države članice čim prej zagotovijo, da se določi pristanišče ali varen kraj ob upoštevanju ustreznih dejavnikov, kot so razdalje do najbližjih pristanišč ali varnih krajev, tveganja in okoliščine posameznega primera.
Če sodelujoča enota ni oproščena obveznosti iz člena 9(1) takoj, ko je to izvedljivo, se ji ob upoštevanju varnosti rešenih oseb in nje same dovoli izkrcanje rešenih oseb v državi članici gostiteljici.
5. Sodelujoče enote obvestijo mednarodni center za usklajevanje o navzočnosti vseh oseb v smislu člena 4(1), mednarodni center za usklajevanje pa te informacije posreduje pristojnim nacionalnim organom. Na podlagi teh informacij se v operativnem načrtu določijo možni nadaljnji ukrepi.

POGLAVJE IV

KONČNE DOLOČBE

Člen 11

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je zavezujoča v celoti in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbama.

V Bruslju,

Za Evropski parlament
Predsednik

Za Svet
Predsednik